

man kommer til at bekjende sig til her i Salen. Det ærede Medlem fortæller os, at Staten har indgaaet Forpagtningskontrakt om Driften af Ribebanen. Hvor og naar har Staten gjort det? En egenmøgtig, vilkaarlig Foranstaltning af en Minister, kalder det ærede Medlem en Foranstaltning af "Staten". Saa har Staten ogsaa anlagt alle disse provisoriske Jorter og kontraheret med Krupp, fordi Krigsministeren provisorisk kontraherede med ham. Det ærede Medlem gaar ganske ind i den samme Tankegang, som Ministeriet udviklede i sin allerunderdanigste Forestilling i Jor, at det er Staten der har indgaaet disse Forpligtelser, og som det vilde vælte Rigsdagsmændene paa den 28de Januar som dem, der ikke vilde anerkjende "Statens" Forpligtelser. Hvad svarede vi da? Det er os, det er Staten aldeles uvedkommende. Hvad Ministrene foretage uden Rigsdagens Bemyndigelse, betale de selv. Det Samme er det, jeg vil gjøre ved Ribe- og Gjedserbanen. Og saa fortæller det ærede Medlem, at hvad en Minister gjør i Strid med Loven, det er gjort af Staten! Vi skulle blot bøie os og bevilge det og saa for Resten henvise til Rigsretten. Jeg har aldrig nogensinde hørt en saadan Statsretslære prædikeret her i Salen fra grundlovmæssig Side, hverken efter hvad jeg theoretisk eller efter Erfaring har set, og jeg nedlægger Sidsigelse derimod, om jeg saa er den Æneste. Det nytter slet ikke, mener det ærede Medlem, at vi negte Bevillingen af ulovlige Udgifter af Statskassen eller ulovlige Forlangender! Det nytter ikke! Jo det har nyttet os mangfoldige Gange, at vi have sagt vor Mening paa den eneste klare Maade paa Bevillingsomraadet, nemlig ved at negte Pengene, og saa forsøge, hvad de Andre tør vove paa egen Haand og paa hvilken Basis. Jeg skal ikke komme dybere ind paa det ærede Medlems Betragtninger, de forekomme mig saa aparte, — for at bruge det mildeste Udtryk jeg kan finde — som vel muligt. Man maa forbauses over, hvad man nu kan faae at høre her i Salen.

Clausen: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem, naar han hænger sig saa stærkt i Ordet "Staten". Enten jeg havde sagt Ministeren eller Staten, vil Meningen jo omtrent falde ud paa Et. Det ærede Medlem har netop selv forudsat i sit Forslag til Ribebanen, at Ministeren vilde blive ved at drive Banen. Naar jeg nu ikke maa sige "Staten", vil jeg sige: Tror det ærede Medlem, at Ministeren vilde kunne blive ved at drive denne Jernbane, naar han ikke

betaler Forpagtningsafgiften? Det er jo dog ganske umuligt.

Berg: Ogsaa den Forklaring er uholdbar. Negter man Pengene, kan den anden Kontrahent sagsøge de vedkommende Ministre eller Ministerraadet — hvor mange de ere — til at betale Pengene. De maa da betale dem enten af deres egen Lomme eller uden vor Bevilling tage dem af Statskassen. Ser dette, kunne vi dernæst overveie, hvad vi paa Grund af, at de have taget Pengene, uagtet vi have strøget Pengenes Udbetaling af Statskassen, ville gjøre, om vi ville gaa til Rigsretten eller ei. Da er Stillingen for os jo langt anderledes klar, end naar vi først have anerkjendt Bevillingen. Tror det ærede Medlem, at den skarpe Protest, han var med til for 2 Aar siden, da de foreløbige Aftaler forelaa til Approbation, vil have den mindste Betydning, naar de Herrer nu første Gang da der ligger Forslag for om at negte de Bevillinger, som ere en Følge af, at man har overtraadt vor Protest, vedtage disse Bevillinger? Tro De saa, at Protesten har Andet at betyde end et Slag i Luften, et aldeles meningsløst Slag, kun bliver Ord, som det er under vor Værdighed at udtale? Det er jo forøvrigt ganske vist ikke det eneste Punkt. Jeg har kun taget her paa Finantsloven ganske enkelte Eksempler, men jeg vil indrømme, at skulde jeg skrive Historien om disse Begivenheder, kunde jeg nævne dem over hundrede Tilfælde, hvor vi finde det Samme angaaende vore Bevillinger, at vi tage vore Ord i os. Særlig eklatant fremtræder det imidlertid paa saadanne Punkter som dette, hvor det er et saa omfattende administrativt Overgreb, der er sket, og som kan indeholde Præcedensfor andre ikke blot lignende, men meget værre Tilfælde. Nu har jeg taget det Punkt op og fremfat det for Thinget efter min konstitutionelle Erfaring gennem nu næsten en Mennefsalder. Værsgod, stem saa kun imod mig!

Clausen: Ganske vist tror jeg, at baade dette Forbehold om Ansvar, som vi have taget, og ogsaa den Protest, som vi for et Par Aar siden have vedtaget, have faaet lidt at betyde, men det vil i alt Fald have lige saa meget at betyde som det ærede Medlems Endringsforslag.

Indenrigsministeren (Singer s Lev): Jeg skal kun sige til den ærede Ordfører, hvad Frimærkeforsøgsmaalet overfor Smørret angaar, at jeg tillod mig at sige, at det har været undersøgt, og det kan for den